

सम्पादकीय

सरकारको गैरकानुनी कदम

नेपाल प्रहरीले पूर्वप्रधानन्यायाधीश चोलेन्द्रशमशेर राणालाई शनिबार राति ३ बजे घरबाट पक्राउ गर्नु निन्दनीय कदम हो । पक्राउ गर्दा कुनै कारण खुलाइएन्, उनलाई प्रहरीले सुरक्षा श्रेट भन्यो । सुरक्षा श्रेट भएको व्यक्तिलाई आइतबार दिउँसो घरमै लगेर छाडिएको छ । पूर्व प्रधानन्यायाधीश जस्तो व्यक्तिलाई पर्याप्त प्रमाणबिना पक्राउ गर्नु बालेन्द्र साह सरकारको मनपरी, स्वच्छाचारिता र अलोकतान्त्रिक क्रियाकलाप हो । यो विधिको शासन र कानुनी सर्वोच्चताको चरम उल्लंघन हो ।

सुरक्षा श्रेट बताउने प्रहरीले पूर्व प्रधानन्यायाधीशलाई घरमै सुरक्षा दिने हो, नियन्त्रणमा लिने काम अमर्यादित र जंगलीराज हो । जेनजीका नाममा कसैले धमक्याउँदैंमा पूर्वप्रधानन्यायाधीशलाई राति ३ बजे घरबाट उठाउने कुरा पत्यार लाग्ने विषय होइन् । सरकारले यसबारेमा प्रष्ट र पारदर्शी जवाफ दिन सक्नुपर्छ । प्रधानन्यायाधीशलाई सुरक्षा श्रेट भएको भन्दैमा प्रहरीले नियन्त्रणमा लियो भने आम नागरिकले सरकारबाट सुरक्षाको अनुभूति कसरी गर्ने ? प्रहरीले सुरक्षा श्रेट भएको विषय मध्यरातमा कसरी थाहा पायो ? जबराले प्रहरीलाई जानकारी गराएका थिए कि प्रहरी अनुसन्धानले देखायो ? यी प्रश्न सधैं अनुत्तरित हुँदैनन् । सुरक्षा श्रेट भएकोलाई नियन्त्रणमा लिने सरकारले सुरक्षा श्रेट दिनेलाई किन नियन्त्रणमा लिन सकेन् ? यो प्रश्नबाट सरकारले उन्मुक्ति पाउँदैन् ।

कुनै पनि नागरिकलाई राज्यले चाहेको बेला पक्राउ गर्न सक्छ, अनुसन्धान गर्न सक्छन्, अनुसन्धानबाट प्रमाणका आधारमा अभियोग दाबी गरी मुद्दा दायर गर्न सक्छ । यी काम पनि विधि र प्रक्रियाका आधारमा हुन्छन् । राज्यले यी काम गर्न पनि सीमा तोकिएको छ । सरकारको विरोध गर्ने र सरकारले विरोधी ठान्ने सबैलाई जुनसुकै बेला पक्राउ गर्ने अधिकार राज्यलाई छैन । राज्यलाई संविधान र कानुनले अधिकार दिएको छ, ती अधिकारको सीमा छन्, राज्यले अधिकारको प्रयोग गर्दा कर्तव्य पनि ख्याल गर्नुपर्छ । पूर्वप्रधानन्यायाधीश जबरालाई बिना कारण मध्यराज नियन्त्रणमा लिएर सरकारको स्वच्छाचारिता र मनपरी मौलाएको प्रष्ट भएको छ । सरकारले चाहे जुनसुकै बेला जोसुकैलाई नियन्त्रणमा लिनसक्ने सन्देश दिएर समाजलाई त्रास र भयमा राख्न खोजेको छ । तर समाज त्रास र भयमा सधैं बाँच्दैन, आक्रोशको आगो समाजले ओकल्दा अन्ततः सरकार नै संकटमा पर्छ ।

राणाले सरकारको विरोध गरेको र सरकार विरोधी क्रियाकलापलाई बल पुर्‍याउने रणनीति बनाएको भन्ने सरकारी निकायका उच्च व्यक्तिकहरूको भनाइलाई आधार मान्ने हो भने लोकतन्त्रमा सरकार विरोधी गतिविधि गर्न छुट हुन्छ । विरोध गर्न पाइन्छ, सरकार विरोधी रणनीति बनाउन पाइन्छ । लोकतान्त्रिक प्रणालीमा निर्वाचनमार्फत् आएको सरकारले गर्ने यस्ता निन्दनीय कदमले शासन सत्तामा बस्नेहरूको आयु त छोड्‍याउँछन् नै, प्रणालीलाई समेत कमजोर बनाउँछ ।

कमलसिंह बम

हालै भोटेकोसी नदी प्रणालीमा आएको भीषण बाढी र त्यसले निम्त्याएको मानवीय तथा भौतिक क्षतिले नेपाललाई पुनः एकपटक ठूलो प्राकृतिक विपत्तिको कठघरामा उभ्याइदिएको छ । यस दुःखद घटनालाई कतिपय क्षेत्रमा ‘हिमालयन सुनामी’ का रूपमा व्याख्या गर्दै अन्तर्राष्ट्रिय मञ्चहरूमा जलवायु न्याय र क्षतिपूर्तिको बहसमा जोड दिने तयारी भइरहेको छ । निश्चय नै, विश्वव्यापी मञ्चहरूमा नेपालजस्ता अति कम विकसित र हिमाली मुलुकहरूले भोग्नुपरेको जलवायु परिवर्तनको असमान जोखिमबारे आवाज उठाउनु हाम्रो कूटनीतिक दायित्व हो । तर, अन्तर्राष्ट्रिय लॉबिङ र नीतिगत बहसहरू चलिरहँदा हामीले देशभित्रको धरातलीय यथार्थ, स्थानीय नागरिकको भोगाइ र हाम्रा सुरक्षा निकायको अप्रप्रािक्तमा हुने मानवीय सुरक्षालाई पनि उक्तैकै गम्भीरताका साथ मन्थन गर्नुपर्ने बेला आएको छ ।

भोटेकोसीको यो प्रलय केवल एउटा मौसमी बाढी मात्र होइन, यो त बदलिँदो हिमाली पर्यावरणले हाम्रा परम्परागत विपद् व्यवस्थापन प्रणाली, विकासका मोडल र समग्र राष्ट्रिय विकास दृष्टिकोणलाई नयाँ ढङ्गले पुनरावलोकन गर्न दिएको स्पष्ट सङ्केत हो । अब हामीले विपद्पछिको उद्धार र क्षतिको हिसाब निकाल्ने पुरानो शैलीबाट माथि उठेर, स्थानीय तहको सुशासन, वैज्ञानिक जोखिम आँकलन र प्राकृतिक प्रकोप सहन सक्ने दिगो विकासमा आधारित नयाँ व्यवस्थापकीय सोच अगाडि बढाउन हिलाइ भइसकेको छ ।

पर्याप्तको संकट र नयाँ भौगर्भिक यथार्थ
जलवायु विज्ञानका पछिल्ला अध्ययनहरूले पृथ्वीको तापक्रम बढ्दै जाँदा हिमाली क्षेत्रमा परम्परागतभन्दा फरक र जटिल प्रकृतिका विपत्ति देखिन थालेको पुष्टि गरेका छन् । जलवायु नीति विज्ञ मञ्जत ढकाल र विभिन्न जलवायु प्रतिवेदनअनुसार, विगत केही दशकमा लाइटहाइ भ्यालीको ७८ वर्गकिलोमिटर क्षेत्रमा र समग्र उच्च हिमाली क्षेत्रमा हिमनदीको बरफ गुम्ने दर करिब ६५ प्रतिशतले बढेको देखिन्छ । पहिले हामी हिमताल विष्फोट (जीएलओएफ) मा मात्र केन्द्रित थियौँ, तर अहिले ५ हजार मिटरभन्दा माथिको जमिनलाई ठोस राख्ने ‘पर्याफ्रेट’ (फ्रेजोन ग्राउन्ड) पर्लिँदा हिमालका ठूला अंश र चट्टान चोटिएर खस्न थालेका छन् । यसपालि भोटेकोसीमा पानी नपरी टट्टलापुर घाम लागेको अवस्थामा आएको एकासि बाढी हिमालको ढिक्कै सरै आएको ‘क्यास्केडिङ हाजार्ड’ (शृङ्खलाबद्ध जोखिम) थियो । रसुवाको माथिल्लो भागमा राखिएको स्वचालित सन्त्रले बहाव सामान्य देखाउँदा देखाउँदै १० मिनेटभित्रै सम्पूर्ण प्रणाली बगाएर लैजानुले हाम्रो पूर्वनि्मान प्रणाली परिमार्जन गर्नुपर्ने देखाउँछ । सन् २०२१ मा भारतको उत्तराखण्डस्थित चमोलीमा पनि यस्तै नीलो आकाशमुनि भयानक प्रलय आएको थियो ।

उद्भट विश्वविद्यालयका जलवायु विज्ञ तेजिङ चोथ्याल शेर्पाका अनुसार, हिमनदी तीव्र रूपमा पर्लिँदा साना हिमतालहरू आपसमा मिसिएर ठूला हुँदै छन् । यी माथि हिमालमा टिक्नरहेका ‘टाइम बम’ जस्तै हुन्, जसमा हिमपहिरो वा ढुङ्गा खस्दा सुनामीजस्तो छाल उत्पन्न भई तल्लो तटीय क्षेत्रमा आर्कसमिक सङ्कट निम्त्याउन सक्छ । तर नेपालको जोखिम यतिमै सीमित छैन । नेपाल अत्यन्त सक्रिय भूकम्पीय क्षेत्रमा रहेकाले भूभूषीय प्लेटहरूको निरन्तर हलचलले भूकम्पको जोखिम पनि कायम राख्छ । त्यसैले नयाँ हिमाली तथा भूकम्पीय जोखिमलाई समेटेर वातावरणीय तथा भौगर्भिक प्रभाव मूल्याङ्कन (ईआईए) लाई विपद् व्यवस्थापनको पहिलो चरणका रूपमा गम्भीरतापूर्वक लिनुपर्छ ।

सामाजिक-आर्थिक र सांस्कृतिक प्रभाव
विपद् व्यवस्थापनको नीति बनाउँदा स्थानीय नागरिकले भोगेको सामाजिक, आर्थिक र मानवीय आघातलाई बिर्सन मिल्दैन । थामे र भोटेकोसीको बाढीले घर-बस्ती मात्र होइन, कतिपय परिवारको थातथलो र जमिन नै बगायो । आफन्त गुमाएका र भ्रमावशेषमा शवसमेत नभेटिएपछि कुशको प्रतीक बनाएर कार्जाक्रिय गर्न बाध्य परिवारको पीडा कुनै राहतले पूर्ति गर्न सक्दैन । अस्थायी शिविरमा रहेका महिला, बालबालिका र ज्येष्ठ नागरिका संवेदनशील आवश्यकतालाई पनि

राज्यको विपद् नीतिले सम्बोधन गर्नुपर्छ ।

जलवायु परिवर्तनले कृषि, पर्यटन र जलविद्युत्तजस्ता स्थानीय अर्थतन्त्रका आधारलाई समेत प्रभावित पारिरहेको छ । हिमनदी तीव्र रूपमा पर्लिँदा अहिले नदीमा अत्यधिक पानी आउने अवस्था देखिए पनि दीर्घकालमा हिमभण्डार घट्दै जाँदा धेरै पानी र थोरै पानीको दोहोरो जोखिम बढ्न सक्छ । लामो मनसुन, असामयिक हिमपात र मौसमजन्य अवरोधले हिमाली पर्यटनमा पनि दबाव थपेको छ । यसको असर जैविक र सांस्कृतिक जीवनमा समेत देखिन थालेको छ ।

ब्रिटिस कोलाबिया विश्वविद्यालयका सहायक प्राध्यापक डा. पासाड याङ्जी शेर्पाका अनुसार, तापक्रम बढेसँगै तल्लो क्षेत्रका वन्यजन्तु र रोग माथितिर सर्न थालेका छन्, उच्च हिमाली क्षेत्रमा बौदर र स्यालको समस्या बढ्नु तथा याकमा नयाँ रोग देखिनु यसको उदाहरण हो । पुस्तौंदेखि हिमाली प्रकृतिसँगै सामञ्जस्य कायम गर्दै आएका समुदायको परम्परागत ज्ञान र सांस्कृतिक मूल्य पनि यही परिवर्तनसँगै जोखिममा छन् । त्यसैले हिमाली समुदायको प्रकृतिसँगको सम्बन्ध र परम्परागत ज्ञानलाई संरक्षण गर्दै जलवायु अनुकूलनका रणनीति अघि बढाउनु विपद् व्यवस्थापनकै अभिन्न हिस्सा बनुपर्छ ।

सुरक्षा निकायको आधुनिकीकरण र बैज्ञानिक परिचालन
यसपटकको भोटेकोसी विपत्ति र विगतका हरेक महाविपत्तिमा नेपाली सेना, नेपाल प्रहरी र सशस्त्र प्रहरी बलले सीमित स्रोत-साधन र प्रविधिका बाबजुद ज्यानकै बाजी थापेर हजारौँ नागरिकको प्राण रक्षा गर्दै अतुलनीय साहस देखाएका छन् । तर, ‘हिमालयन सुनामी’ जस्ता नयाँ र जटिल प्रकृतिका विपद्सँग जुध्न केवल तथर्ष वीरता र साहस पर्याप्त हुँदैन ।

सन् २०२३ मा भारतको सिक्किममा लोनाक ताल फुट्दा आएको बाढीले टिष्टा नदी करिडोरका गाउँ-बस्ती मात्र होइन, त्यहाँ तैनाथ सेनाका संरचना र सुरक्षाकर्मीलाई समेत बगाएको घटनाले सुरक्षा निकाय आफैँ पनि यस्ता विपद्को उच्च जोखिममा रहेको देखाउँछ । त्यसैले अब सुरक्षाकर्मीको साहससँगै उनीहरूको प्राविधिक क्षमता र पूर्वतयारीलाई संस्थागत रूपमा सुदृढ गर्नुपर्छ । प्रादेशिक तथा स्थानीय कमान्ड तहमा स्याटेलाइट सञ्चार उपकरण, लेदो र भ्रमावशेषभित्र खोजी तथा उद्धार गर्न सकिने उपकरण चौबीसै घण्टा तयारी अवस्थामा राखिनुपर्छ । सुरक्षा निकायको यस्तो आधुनिकीकरण र योजनाबद्ध परिचालन नै विपद्मा प्रभावकारी उद्धार तथा मानवीय सुरक्षाको पहिलो सर्त हुनुपर्छ ।

यही सन्दर्भमा राष्ट्रिय ‘विपद् जोखिम न्यूनीकरण तथा व्यवस्थापन प्राधिकरण’ (एनडीआरआरएमए) को नेतृत्व, तयारीको स्तर र परिचालन संरचनालाई पनि गम्भीर रूपमा पुनरावलोकन गर्नुपर्ने देखिन्छ । यति धेरै विपद् भोगिसकेको देशमा पनि प्रारम्भिक नेतृत्व, प्रभावकारी समन्वय र पर्याप्त पूर्वतयारीमा देखिने कमजोरी दोहोरिनु संस्थागत सिकाइ कमजोर रहेको संकेत हो । अब प्राधिकरणको सम्पूर्ण कार्यसञ्चालन दृष्टिकोणलाई पुनर्विचार गर्दै पूर्वतयारी, स्पष्ट कमान्ड, द्रुत निर्णय र एकीकृत समन्वयमा आधारित प्रणाली विकास गर्नुपर्छ । सुरक्षा निकाय भने आफ्नै प्रकृतिको कार्यक्षेत्रअनुसार विपद् व्यवस्थापनका लागि निरन्तर तालिम, उपकरण, पूर्वतयारी र विशेषीकृत क्षमता निर्माण गर्न स्वतन्त्र रूपमा सक्षम हुनुपर्छ । उनीहरूको दक्षता र विगतको अनुभवलाई संस्थागत गर्दै प्रतिक्रिया मात्र होइन, जोखिम न्यूनीकरण, खोज तथा उद्धार र पुनःस्थापनासम्मको समग्र विपद् व्यवस्थापनमा योजनाबद्ध रूपमा प्रयोग गर्नुपर्छ ।

संस्थागत स्मृति र दीर्घकालीन पूर्वाधार नीति
हाम्रा सरकारहरूको विपद् व्यवस्थापनमा देखिएको एउटा मुख्य कमजोरी ‘संस्थागत स्मृति’ को अभाव हुनु हो । सन् २००९ मा कालापत्थरको मन्जुपरिषद् बैठकदेखि सन् २०२५ को ‘सागरमाथा संवाद’ सम्म आइपुग्दा हाम्रा प्रचारमुखी कामहरू राष्ट्रिय नीति र स्थानीय विकासको मोडलमा पूर्ण रूपमा रूपान्तरित हुन सकेनन् । खोलाको बहाव विगतमा कति थियो भनेर हेर्ने र बाढीले बगाएपछि फेरि त्यही ठाउँमा उसै संरचना दोहोर्‍याउने परिपाटी अब बन्द हुनुपर्छ ।

सिक्किमको टिष्टा नदीमा १२ सय मेगावाटको जलविद्युत् परियोजना एकैपटक बगाएको र नेपालको त्रिशूली कोरिडोरका आयोजनाहरू ब्द्वस्त भएको घटनाले के देखाउँछ भने- निजी क्षेत्र, न दातृ बैंक, न सरकार, कसैसँग पनि जनता र परियोजनालाई जोगाउने पर्याप्त पूर्वतयारी रहेनछ । अब पृथ्वीको तापमान वृद्धि भइरहँदा आउने आकस्मिक विपद्लाई आँकलन गरेर मात्रै पूर्वाधारको डिजाइन गरिनुपर्छ । विकास र वातावरणीय सुरक्षा अब एक-अर्काका विरोधी होइनन् ।

अन्तर्राष्ट्रिय कूटनीति : सहायता होइन, जवाफदेहिता
नेपालले यस समुदायसँग कुरा गर्दा दया वा कृपाको याचक नहुनुहुँदैन । यो केवल सहायता प्राप्त गर्ने विषय होइन, ऐतिहासिक जिम्मेवारी, न्याय र जवाफदेहिताको प्रश्न हो । सन् १९७२ मा स्थापित ‘पोल्टर पेज प्रिन्सिपल’ (प्रदूषकले

तिर्नुपर्ने सिद्धान्त) को मूल दर्शन नै प्रदूषण वा वातावरणीय क्षति गर्नेले त्यसको नियन्त्रण, क्षतिपूर्ति र पुनर्स्थापनाको लागत व्यहोर्नुपर्छ भन्ने हो । यही न्यायको आधारमा हेर्दा, अत्यधिक हरितगृह ग्यास उत्सर्जन गर्ने राष्ट्रहरूले सिर्जना गरेको संकटको असमान भार नेपालजस्ता न्यून उत्सर्जन गर्ने मुलुकले व्यहोर्नु न्यायोचित हुँदैन ।

सन् २०२४ को तथ्याङ्कअनुसार नेपालले ५८.८ मिलियन टन अर्थात् विश्वको कुल हरितगृह ग्यास उत्सर्जनको करिब ०.१ प्रतिशत मात्र उत्सर्जन गरेको छ । सङ्घट सिर्जना गर्न नेपालको योगदान नगण्य भए पनि यसको कठोर मूल्य हाम्रा हिमाल, नदी, बस्ती, पूर्वाधार र नागरिकले भोगिरहेका छन् । त्यसैले नेपालले अन्तर्राष्ट्रिय मञ्चमा आफूलाई ‘सहायताको याचक’ होइन, जलवायु न्याय, क्षतिपूर्ति र सफा तर विभेदित दायित्वको हकदारका रूपमा प्रस्तुत गर्नुपर्छ ।

अन्तर्राष्ट्रिय जलवायु वित्तले ऋण होइन, पर्याप्त र सहज पहुँचयोग्य अनुदानलाई प्राथमिकता दिनुपर्छ । पीडित देशलाई नै ऋणको भार बोकाएर उद्धार गर्नु न्यायसङ्गत हुँदैन । पाकिस्तानले सन् २०२२ को विनाशकारी बाढीपछि ४० अर्ब डलरको आवश्यकतामध्ये नौ ९ डलर मात्र प्राप्त गरेको दृष्टान्तले अन्तर्राष्ट्रिय कोषको सीमितता देखाउँछ । त्यसैले बाध्य सहयोगसँगै आन्तरिक सुशासन, पूर्वतयारी र क्षमता अभिवृद्धिलाई प्राथमिकता दिनु नै बुद्धिमानी हुनेछ ।

राष्ट्रिय सुरक्षाको नयाँ दृष्टिकोण र क्षेत्रीय सहकार्य
हामीले राष्ट्रिय सुरक्षालाई वर्षौंदेखि सीमापारिबाट आउने हतियारधारी शत्रु र बन्दुकको लडाइँका रूपमा मात्र बुझ्यौँ । तर, भोटेकोसी र थामेको प्रलयले यो परम्परागत परिभाषालाई कडा चुनौती दिएको छ । प्रा. महेन्द्र पौ. लामाले अल्ट्राउनुभएफैं, यस्ता प्राकृतिक प्रकोपले राजनीतिक सीमा चिन्दैनन् । जब शत्रु (विपद्) ले सीमा नै मन्दैन, तब राज्यका पुराना बन्दुक, परम्परागत सैन्य एकाइ र स्थापित मन्त्रालयहरू कमजोर साबित हुन्छन् । अब परम्परागत सैनिक चुनौतीभन्दा जलवायु परिवर्तनका यी गैरपरम्परागत सुरक्षा चुनौतीहरू भन् भयानक भएर आउने निश्चित छ ।

यस्तो अवस्थामा समग्र उच्च हिमाली क्षेत्र र तिब्बत पठारमा हुने कुनै पनि भौगर्भिक वा वातावरणीय हलचलले सीधै नेपाललाई प्रभावित पाछ । नेपालका नदीहरूले भारतको उत्तरपूर्वी क्षेत्र र विहारलाई अनि त्यहाँबाट बङ्गलादेशसम्मको विशाल भूभागलाई बहाव गर्छन् । त्यसैले नेपालले अब सक्रिय पहलकदमी लिएर सीमा विवाद वा पुरानो सैन्य रणनीतिक सोचभन्दा बाहिर उठी ‘हिमालय क्षेत्रको पर्यावरणीय सुरक्षा र सीमापार वास्तविक सम्यको तथ्याङ्क आदानप्रदान’ का लागि कन्सिमा चीन, भारत र भुटानलाई एकटै टेबलमा ल्याउने नयाँ कूटनीतिक कमान्ड सहालुनु आवश्यक देखिन्छ ।

स्थानीय सरकारको सबलीकरण
विपद् व्यवस्थापनमा नयाँ सोचको वास्तविक प्रस्थानविन्दु स्थानीय सरकारको सबलीकरणबाट मात्र सम्भव छ । केन्द्रको राजधानीबाट मात्र विपद् व्यवस्थापन प्राधिकरण सञ्चालन गरेर अब पुग्दैन, किनभने पहिलो आघात पनि स्थानीय नागरिकले बेहोर्छन् र जोगाउने पहिलो शक्ति पनि स्थानीय नै हो । केन्द्र सरकारले हरेक विपत्ति पछि नीतिगत रूपमा अलमलिने तथर्ष परिपाटीलाई छोडेर स्थानीय तहलाई स्रोत, प्राविधि र अधिकारले सम्पन्न बनाउनुपर्छ ।

अब देशका प्रत्येक पालिकामा राजनीतिक नक्सा मात्र होइन, ‘भौगोलिक जोखिमको नक्सा’ अनिवार्य गरिनुपर्छ । कुन ठाउँमा बस्ती स्थापित गर्ने, जलविद्युत् आयोजना कहाँ निर्माण गर्ने र नदीलाई प्राकृतिक रूपमा बन्न कति ठाउँ छोड्ने भन्ने निर्णय स्थानीय तहकै नेतृत्वमा वैज्ञानिक अध्ययनका आधारमा गरिनुपर्छ । केन्द्र सरकारको काम कूटनीतिक लबिङ गर्न, डिसमोड वा विश्वविद्यालयहरूले उत्पादन गरेको प्राविधिक ज्ञानलाई गोठाला र सामान्य नागरिकले बुझ्ने साधारण ज्ञानमा रूपान्तरण गरिदिने अनि सुरक्षा निकायका लागि आधुनिक साधन जुटाइदिने हुनुपर्छ । धरातल व्यवस्थापनको कमान्ड भने स्थानीय सरकारको हातमा सुम्पिनु नै आजको नयाँ सोचको वास्तविक आवश्यकता र जलवायु न्यायको स्थानीय रूप हो ।

अन्त्यमा, भोटेकोसीको प्रलयले स्पष्ट पारिसकेको छ कि प्रकृतिले न राजनीतिक सीमा चिन्छ, न त यो हाम्रो नियन्त्रणमा नै छ । यस अवस्थामा सहायताको याचक बन्नुभन्दा प्रदूषकले तिर्नुपर्ने सिद्धान्तका आधारमा विश्वसामु जवाफदेहिता खोज्नु र देशभित्र आन्तरिक सुशासन सुदृढ गर्नु हाम्रो बुद्धिमानी हुनेछ । साथै, अबको राष्ट्रिय विकास मोडल पनि प्राकृतिक जोखिम सहन सक्ने, वातावरणीय रूपमा दिगो र बदलिँदो जलवायु तथा भौगर्भिक अवस्थामा अनुकूल हुनसक्ने बनाउनुपर्छ । भाषणबाट शसन, तथर्ष वीरताबाट वैज्ञानिक प्रणाली र जोखिम बढाउने विकासबाट सुरक्षित तथा दिगो विकासतर्फको यो रूपान्तरण नै बदलिँदो हिमाली पर्यावरणको युगमा नेपालको विपद् व्यवस्थापनको नयाँ र निर्विकल्प प्रस्थानविन्दु हो । समाचारपत्रबाट

बालबालिकामा हुने मोटोपनः कारण र रोकथाम

डा. रामसुफल राम

बालबालिकामा हुने मोटोपन आज विश्वभरि नै तीव्र रूपमा बढ्दै गएको एक गम्भीर सार्वजनिक स्वास्थ्य समस्या हो । विश्व स्वास्थ्य संगठनका अनुसार बालबालिकामा मोटोपनको दर पछिल्ला दशकहरूमा तीव्र रूपमा बढिरहेको छ । विशेष गरी शहरीकरण, अस्वस्थ खानपान, शारीरिक गतिविधिको कमी तथा डिजिटल उपकरणहरूको अत्यधिक प्रयोगका कारण यो समस्या भन् बढ्दै गएको छ ।

बालबालिकामा हुने मोटोपन भनेको बालबालिकाको शरीरमा उमेर र उचाइको आवश्यकताभन्दा बढी बोसो जम्मा हुने अवस्था हो । यो केवल बाहिरी रूपमा बच्चा 'मोटो देखिनु' मात्र होइन, भविष्यमा विभिन्न स्वास्थ्य समस्याको जोखिम बढाउने दीर्घकालीन स्वास्थ्य समस्या हो ।

बाल्यकालमा मोटोपन भएका बच्चाहरूमा उच्च रक्तचाप, मधुमेह, रगतमा बोसोको असन्तुलन, कलेजोमा बोसो जम्ने समस्या, मुटु तथा रक्तनली सम्बन्धित रोगहरू, निद्रासम्बन्धी समस्या, जोर्नी तथा हाडसम्बन्धी समस्या र मानसिक तथा सामाजिक समस्याहरू देखिन सक्छन् । बाल्यकालमा मोटोपन भएका बच्चाहरूपछि वयस्क अवस्थामा पनि मोटोपन हुने सम्भावना बढी हुन्छ । बालबालिकाको तौल र उचाइको आधारमा निकालिने

बडी मास इन्डेक्स (बीएमआई) को उमेर र लिंगअनुसारको मापनले मोटोपन निर्धारण गर्न मद्दत गर्छ ।

बीएमआई उमेरअनुसार ८५औँ देखि ९५औँ प्रतिशतक बीच भएमा अधिक तौल र बीएमआई ९५औँ प्रतिशतक वा सोभन्दा माथि भएमा मोटोपन मानिन्छ । सामान्यतया, क्यालोरी सेवन धेरै र ऊर्जा खर्च कम हुँदा शरीरमा अतिरिक्त ऊर्जा बोसोको रूपमा जम्मा भई मोटोपन हुने भए पनि यसका धेरै कारणहरू छन् ।

आनुवंशिक कारणः परिवारमा अभिभावक वा अन्य सदस्यमा मोटोपन भए बच्चामा पनि मोटोपन हुने सम्भावना बढ्न सक्छ ।

खानपानः जोखिम बढाउने खानेकुराको अत्यधिक सेवन, जस्तै- चिनी भएका पेय, मिठाइ, फास्टफुड, तारेका/भुटेका खाना, अत्यधिक बोसोयुक्त खाना र अत्यधिक प्रशोधित खाद्यपदार्थ । शारीरिक गतिविधिको कमीः खेल्ने, दौडने, हिँड्ने तथा अन्य शारीरिक गतिविधि कम हुँदा ऊर्जा खर्च घट्छ ।

धेरै स्क्रिन समयः टिभी, मोबाइल, कम्प्युटर र भिडियो गेममा धेरै समय बिताउँदा शारीरिक गतिविधि घट्न सक्छ र अस्वस्थ खाजा/नास्ता खाने सम्भावना बढ्न सक्छ ।

निद्राको कमीः तनाव, चिन्ता, एक्लोपन तथा भावनात्मक समस्याहरू ।

वातावरणीय कारणः घर, विद्यालय तथा समुदायमा

स्वस्थ खाना र खेलकुदको अवसर उपलब्ध नहुनु ।

हर्मोन तथा स्वास्थ्यसम्बन्धी कारणः जस्तै- हाइपोथाइराइडिज्म, कुशिड सिन्ड्रोम तथा अन्य हर्मोनसम्बन्धी रोगहरूले पनि मोटोपन निम्त्याउन सक्छ ।

औषधिको प्रयोगः केही औषधिको प्रयोगका कारण पनि मोटोपन हुन सक्छ । यसमा विशेषगरी ग्लुकोर्कोर्टिकोइड, एन्टिसाइकोटिक औषधिहरू तथा एन्टिएपिरोटिक औषधिहरू पर्छन् ।

प्रारम्भिक अवस्थामा मोटोपन आफैँमा कुनै रोगको लक्षण नदेखिन सक्छ, तर निम्न संकेतहरू देखिन सक्छन्ः उमेरअनुसार अत्यधिक तौल बढ्नु

पेट तथा कमरमा बोसो बढ्नु

सामान्य गतिविधिमा पनि छिटो थकान हुनु

दौड्दा वा खेल्दा सास फेर्ने गाह्रो हुनु

धेरै पसिना आउनु

धुने बानी हुनु

निद्रामा समस्या हुनु

आत्मविश्वास घट्नु

बालबालिकामा हुने मोटोपनको रोकथामः

सन्तुलित आहारः बच्चाको खानपान व्यवस्थापनमा

ट्राफिक लाइट डाइटको अवधारणा प्रयोग गर्न सकिन्छ ।

हरियोः असीतिवत (जति चाहियो त्यति) खान मिल्ने,

जस्तै- फलफूल, तरकारी; जुन कम क्यालोरीयुक्त, उच्च

फाइबरयुक्त, कम बोसोयुक्त तथा पोषक तत्वले परिपूर्ण हुन्छ ।
पहेँलोः सीमित मात्रामा खान मिल्ने, जस्तै- कम बोसोयुक्त मासु, दुग्धजन्य पदार्थ, स्टार्चयुक्त खाना तथा अन्न ।

रातोः कहिलेकाहीँ मात्र सेवन गर्ने वा सकेसम्म नखाने, जस्तै- बोसोयुक्त मासु, चिनी, चिनी मिसिएका पेयपदार्थ, तारेका/भुटेका खाना र जंकफुड ।

खानपानमा सचेत हुने भन्नाले बच्चालाई भोकै राख्नु वा खाना अत्यधिक घटाउनु होइन । बच्चा बढिरहेको हुन्छ, त्यसैले उसको उमेर, वृद्धि र विकासअनुसार पर्याप्त पोषण तथा क्यालोरी आवश्यक हुन्छ ।

नियमित शारीरिक गतिविधिः विश्व स्वास्थ्य संगठनअनुसार ६-१७ वर्षका बालबालिकाले दैनिक कम्तीमा ६० मिनेट मध्यमदेखि तीव्र शारीरिक गतिविधि गर्नुपर्छ ।

स्क्रिन समय नियन्त्रणः मोबाइल, टिभी, भिडियो गेमको समय उमेरअनुसार सीमित गर्नुपर्छ । स्क्रिनको सट्टा बाहिरी खेललाई प्राथमिकता दिनुपर्छ ।

पर्याप्त निद्राः उमेरअनुसारको पर्याप्त निद्रा हुनुपर्छ ।

स्तनपानको प्रवर्द्धनः जीवनको पहिलो ६ महिना पूर्ण स्तनपान तथा २ वर्ष वा सोभन्दा बढी समयसम्म स्तनपान जारी राख्दा मोटोपनको जोखिम कम हुन सक्छ ।

अभिभावकको भूमिकाः अभिभावकहरूले आफू पनि

स्वस्थ एवं सक्रिय जीवनशैली अपनाउने र बच्चालाई पनि सिकाउने गर्नुपर्छ ।

विद्यालयको भूमिकाः विद्यालयहरूमा शारीरिक तथा स्वास्थ्य शिक्षामा विशेष जोड दिनुपर्छ ।

मोटोपनको उपचारमा मुख्य रूपमा जीवनशैली परिवर्तन आवश्यक हुन्छ र यो सामान्यतया बहु-आयामिक हुन्छः

आहार व्यवस्थापनः सन्तुलित भोजन, क्यालोरी नियन्त्रण, चिनी तथा बोसो कम गर्ने ।

शारीरिक गतिविधिः बच्चाको क्षमता र रुचि अनुरूप नियमित शारीरिक गतिविधि र व्यायाम, जस्तै- दौड, साइकल, पौडी, खेलकुद र नृत्य ।

व्यवहार परिवर्तनः परिवारको सहभागिता, स्वस्थ बानीको विकास र खानपानसम्बन्धी शिक्षा ।

चिकित्सकीय उपचारः गम्भीर अवस्थामा विशेषज्ञ चिकित्सकको सल्लाहमा औषधि वा अन्य उपचार, जस्तै- बेरियाट्रिक सर्जरी, हर्मोन थेरापी पनि आवश्यक हुन सक्छ ।

तथर्ष, बालबालिकामा हुने मोटोपन रोकथामका लागि गर्भावस्थदेखि नै स्वस्थ जीवनशैली, स्तनपान, सन्तुलित आहार, परिवारको राम्रो उदाहरण, नियमित शारीरिक गतिविधि, कम स्क्रिन समय र परिवार, विद्यालय, स्वास्थ्यकर्मी तथा समुदायको संयुक्त प्रयास आवश्यक हुन्छ ।

स्वास्थ्य खबरबाट

